

De Eerste Keer

Mijn allereerste kennismaking met een albumvullend werk was Thick As A Brick.

Uiteraard was daar Tubular Bells aan vooraf gegaan, maar dat blijft toch meer een, hoe briljant ook van Mike, aaneenschakeling van losse sketches, terwijl Jethro Tull er echt een gedegen doortimmerd geheel van had gemaakt. Mijn nicht, twee jaar ouder dan ik, beschikte over een iets uitgebreidere platenverzameling – de mijne zal toen een krappe tien titels hebben beslaan – en zou mij niet veel later ook nog bekendmaken met Supertramps Crime Of The Century.

Toen ze mij de plaat liet horen, wilde zij graag de kop-telefoon op. Aldus geschiedde, en het lieflijk zachte gitaarintro ging van start. "Zet hem maar wat harder," zei ze, en ik gaf een slinger aan de volumeknop, precies op het moment dat de hele band even invalt op de twintigste seconde, na "a deafness, a shout." Ze schrok van de rechtstreekse aanslag op haar trommelvliezen, al

zag ze het aankomen, en ik schrok van haar reactie en draaide de knop direct terug – ik geloof nooit dat Ian Anderson dat contrast ooit zo sterk had bedoeld.

Jaren gingen voorbij en ik verloor het contact met mijn nicht, zoals dat zelfs in de beste families soms gaat. Langzaam veranderde de wereld. Internet verscheen, en enige tijd later het fenomeen streamen, en daarmee de uitvinding van de eeuw: de virtuele platenzaak – lekker thuis in je luie bureaustoel achter de computer net doen of je op een barkruk zit te luisteren met een door wildvreemden voorbezwepte koptelefoon op je knar.

Zo kwam ik in aanraking met TAAB II, Ian Andersons vervolg op Thick As A Brick, over de mogelijke lotgevallen van de destijds kleine, fictieve, omstreden dichter Gerald Bostock. Uiteraard moest ik onmiddellijk denken aan mijn nicht. Het kostte weinig moeite haar telefoonnummer te achterhalen. "Jij hebt mij min of meer op het progpad gebracht," zei ik tegen haar, "waarvoor nog bedankt; het lijkt me daarom een fraaie manier om je een wederdienst te bewijzen: ik zal je een link sturen met de stream van het vervolg op Thick As A Brick."

Er volgde een aangenaam gesprekje waarin we wat herinneringen ophaalden. Aan de achtergrondgeluiden kon ik horen dat ze mensen op bezoek had, dus ik hield het kort. Pas later kwam ik erachter dat ik haar, *out of the blue*, had gebeld op haar verjaardag. Muzikaal zijn we behoorlijk uit elkaar gegroeid, mijn nicht en ik. Een jaar of vier geleden was ze nog bij me thuis en liet ik haar het debuut horen van Verbal Delerium; zij wees mij op het bestaan van Rag'n'Bone Man.

Familie blijven we door dik en dun; toen ik kort daarna plots moest omzien naar andere woonruimte in een oververhitte woningmarkt, bood ze me zonder aarzelen een kamer in haar woning, voor onbepaalde tijd – achteraf bleek het nodig voor slechts één nacht, maar ook dat gebaar vergeet ik natuurlijk nooit. Monica, mocht je ooit ergens om verlegen zitten en ik kan uitkomst bieden, dan hoef je maar te kijken – desnoods op mijn verjaardag.

